

Rapport

Datum: 26 januari 2006

Rapportnummer: 2006/028

Klacht

Verzoeker klaagt er over dat ambtenaren van het regionale politiekorps Brabant Zuid-Oost:

zijn aangifte van 12 december 2003 van laster en smaad niet hebben opgenomen;

hem pas op de tweede dag van zijn in verzekeringstelling, die duurde van 29 december 2003 tot en met 31 december 2003, van zijn medicijnen hebben voorzien en niet hebben gereageerd op zijn verzoek om een arts;

ten onrechte hebben aangenomen dat jegens verzoeker een straatverbod gold;

in juli 2003 mutaties aangaande zijn persoon, met een onjuiste inhoud, hebben verzonden naar de Raad voor de Kinderbescherming.

Beoordeling

Algemeen

Verzoeker is in 1975 getrouwd met Y. In 1992 is hun zoon To. geboren. In 2000 zijn verzoeker en Y gescheiden. Sinds hun echtscheiding zijn er diverse rechtszaken geweest, die onder meer samenhangen met het nakomen van de omgangsregeling.

Vanaf begin 2001 doen verzoeker en zijn ex-echtgenote over en weer vele aangiftes en meldingen bij de politie van onder meer bedreiging, stalking, smaad en laster. Op 29 december 2003 hield de politie Brabant Zuid-Oost verzoeker buiten heterdaad aan op verdenking van belaging. Van 29 tot en met 31 december 2003 was hij in verzekering gesteld.

Op 20 februari 2004 veroordeelde de rechtbank te 's-Hertogenbosch verzoeker voor belaging van zijn ex-echtgenote. Het gerechtshof te 's-Hertogenbosch bevestigde dit vonnis op 10 december 2004 en veroordeelde verzoeker tot een voorwaardelijke gevangenisstraf van drie maanden met een proeftijd van twee jaar. Het hof stelde hierbij als bijzondere voorwaarde een straatverbod tegen verzoeker in. Verzoeker is tegen het vonnis van het hof in cassatie gegaan. Gedurende het onderzoek van de Nationale ombudsman was de procedure in cassatie nog niet afgerond.

Het regionale politiekorps Brabant Zuid-Oost heeft de Nationale ombudsman de in het bedrijfsprocessensysteem (BPS) geregistreerde contacten ten aanzien van verzoeker van september 1999 tot en met december 2004 gestuurd. In totaal betreffen dit ruim 160 wederzijdse mutaties, meldingen en aangiftes, waarvan de meerderheid betrekking heeft op de verstoorde relatie tussen verzoeker en zijn ex-echtgenote.

I. Ten aanzien van het niet opnemen van de aangifte

Bevindingen

1. Verzoeker klaagt erover dat twee politieambtenaren van het regionale politiekorps Brabant Zuid-Oost zijn aangifte van smaad en laster op 12 december 2003 niet hebben opgenomen. In een toelichting op de klacht gaf hij aan dat hij deze aangifte had willen doen onder meer vanwege rapportages van het Bureau Jeugdzorg waarin verzoeker werd verdacht van seksueel misbruik van hun zoon. Hij gaf aan dat deze rapportages ter kennis waren gebracht van de schoolleiding en andere instanties. Volgens verzoeker had de politie zijn aangifte moeten opnemen, waarna de parketsecretaris had kunnen beslissen wat er met de aangifte zou gebeuren. Verzoeker had later die dag nog geschreven aan de politie dat hij ervan uitging dat hij alsnog aangifte zou kunnen doen.

2. Uit het door de politie aan de Nationale ombudsman toegezonden dossier blijkt dat de politie geen mutatie heeft opgemaakt op 12 december 2003.

3.1. De korpsbeheerder gaf aan de Nationale ombudsman in reactie op de klacht aan, dat het feit waarvan verzoeker aangifte wilde doen op 12 december 2003, besloten ligt in een eerder gedaan onderzoek naar incest, welke gepleegd zou zijn door verzoeker. Volgens de korpsbeheerder vallen de beweringen waarvan verzoeker aangifte wil doen buiten het strafrechtelijk delict van smaad en/of laster, omdat het element "met het kennelijke doel daar ruchtbaarheid aan te geven" ontbreekt.

Voorts schreef de korpsbeheerder dat het vast beleid is dat "er geen discussie wordt aangegaan met iemand die een aangifte wil doen en dat derhalve een aangifte dan ook gewoon wordt opgenomen". Wanneer op voorhand vaststaat dat het geen strafbaar feit betreft, zoals in dit geval, wordt er geen aangifte opgenomen, aldus de korpsbeheerder.

3.2. In een aanvullende reactie op de klacht, liet de korpsbeheerder weten dit onderdeel van de klacht niet gegrond te achten en gaf hij antwoord op nadere vragen van de Nationale ombudsman. De korpsbeheerder deelde mee dat verzoeker zich op het standpunt blijft stellen dat er sprake is van smaad of laster wanneer zijn ex-echtgenote bij een instantie iets vertelt wat volgens hem niet waar is.

4. Uit het dossier van de politie blijkt dat verzoeker vanaf 2001 bij de politie enkele malen melding danwel aangifte heeft gedaan van smaad en laster. Zo deed verzoeker op 28 november 2001 aangifte van smaad, omdat zijn ex-echtgenote aan diverse mensen in zijn omgeving vertelde dat hij incest zou hebben gepleegd met zijn zoon. Voorts deed verzoeker op 3 juni 2004 aangifte tegen de gezinsvoogd van smaad danwel smaadschrift, naar aanleiding van een notitie die zij had geschreven over incest met zijn zoon. Zij had die notitie onder meer rond juni en november 2003 doorgestuurd naar diverse (hulpverlenings)instanties. Ook deed verzoeker op 20 oktober 2004 aangifte van smaad dan wel smaadschrift, gepleegd tussen 18 december 2003 en 20 oktober 2004. De aanleiding voor deze laatste aangifte was een tegen hem op 18 december 2003 en op

21 april 2004 gedane aangifte van seksueel misbruik van zijn zoon.

Deze aangiftes tegen hem zijn geseponeerd wegens gebrek aan bewijs, aldus verzoeker.

Beoordeling

5. Smaad is het opzettelijk aanranden van iemands eer of goede naam, door tenlastelegging van een bepaald feit, met het kennelijke doel om daaraan ruchtbaarheid te geven, aldus artikel 261 van het Wetboek van Strafrecht (Sr) (zie Achtergrond, onder 4.). Smaad kan zowel mondeling als schriftelijk plaatsvinden. In het laatste geval spreekt men van smaadschrift. Artikel 262 Sr spreekt van laster, wanneer iemand smaad pleegt terwijl hij weet dat het ten laste gelegde feit in strijd is met de waarheid.

6. Smaad en laster zijn klachtdelicten. Dit betekent dat een officier van justitie pas tot vervolging kan overgaan nadat de klachtgerechtigde een aangifte met verzoek tot vervolging heeft ingediend. Iedere officier van justitie en hulpofficier van justitie is verplicht tot het in ontvangst nemen van zo'n klacht(schrift) (zie Achtergrond, onder 4.). Het in ontvangst nemen van de klacht hoeft niet tot een opsporingsonderzoek of tot het instellen van vervolging te leiden.

7. Het beginsel van fair play houdt voor bestuursorganen in dat zij burgers de mogelijkheid geven hun procedurele kansen te benutten.

8. In dit geval lijkt er sprake te zijn geweest van een miscommunicatie. De korpsbeheerder stelt zich namelijk op het standpunt dat verzoekers (niet geslaagde) aangifte van smaad en laster van 12 december 2003 was gericht tegen de ex-echtgenote vanwege een aangifte van haar tegen hem, waarin zij hem had beschuldigd van seksueel misbruik van hun zoon. De korpsbeheerder noemt dit geen strafbaar feit, omdat het element "met het kennelijke doel daaraan ruchtbaarheid te geven" ontbrak.

Verzoeker stelt zich in een toelichting op deze klacht op het standpunt dat de aangifte van 12 december 2003 gericht was tegen het Bureau Jeugdzorg vanwege rapportages die ter kennis van andere instanties waren gebracht, en waarin hij werd verdacht van seksueel misbruik.

9. Verzoeker is weliswaar van mening dat zijn ex-echtgenote laster en smaad jegens hem pleegt, door steeds aangifte te doen van seksueel misbruik van zijn zoon door verzoeker en van ontvoering van zijn zoon door verzoeker. Maar omdat het Bureau Jeugdzorg haar in dit standpunt volgt en deze informatie middels rapportages weer doorgeeft aan diverse (hulpverlenings)instanties, komt zijn naam in diskrediet, volgens verzoeker.

10. Een politieambtenaar dient het aan de officier van justitie over te laten om een standpunt in te nemen of er sprake is van een strafbaar feit en dient dit ook aan de

klachtgerechtigde kenbaar te maken. Gelet op hetgeen is vermeld onder Achtergrond, onder 6, is er weinig ruimte aanwezig voor een uitzondering op de verplichting om aangifte van strafbare feiten op te nemen. Dit heeft te maken met het feit dat toetsing door de voor de opsporing verantwoordelijke instantie, het Openbaar Ministerie, bij voorbaat onmogelijk is als gebeurtenissen die mogelijk voor een strafrechtelijke afdoening in aanmerking komen, niet in een aangifte worden opgenomen.

11. De Nationale ombudsman overweegt als volgt. Gelet op de kennelijke miscommunicatie zijn er twee mogelijke aangiften die verzoeker had willen doen. Ten eerste, indien verzoeker op 12 december 2003 een aangifte had willen doen vanwege de aangifte van zijn ex-echtgenote waarin zij hem beschuldigde van seksueel misbruik van hun zoon, kan de Nationale ombudsman het oordeel van de korpsbeheerder volgen dat in een dergelijk geval het gemelde feit niet valt te kwalificeren als smaad of laster vanwege het ontbreken van het element van 'ruchtbaarheid'. Daarentegen zou op zo'n moment eventueel wel een aangifte kunnen worden opgenomen over het doen van valse aangifte.

Indien verzoeker daarentegen aangifte had willen doen tegen Bureau Jeugdzorg vanwege rapportages met daarin verdenkingen tegen hem, is er mogelijk wel sprake van smaad of laster.

Op grond hiervan is de Nationale ombudsman van oordeel dat het in de rede had gelegen dat de politie op 12 december 2003 niet had geweigerd om een aangifte op te nemen, maar deze ter beoordeling zou hebben voorgelegd aan een officier van justitie, die had kunnen beslissen over het eventueel inzetten van vervolging of het instellen van een opsporingsonderzoek. Niet kan worden gezegd dat op voorhand, zonder enig onderzoek en zonder de minste twijfel kon worden gesteld dat de gedraging waarvan verzoeker aangifte wilde doen, geen strafbaar feit was. Door op 12 december 2003 geen aangifte op te nemen, heeft de politie gehandeld in strijd met het vereiste van fair play.

De onderzochte gedraging is op dit punt niet behoorlijk.

II. Ten aanzien van het niet direct verstrekken van zijn medicijnen en het niet waarschuwen van een arts

Bevindingen

1.1. Verzoeker klaagt erover dat ambtenaren van het regionale politiekorps Brabant Zuid-Oost hem pas op de tweede dag van zijn in verzekeringstelling, die duurde van 29 december tot en met 31 december 2003, van zijn medicijnen hebben voorzien en niet hebben gereageerd op zijn verzoek om een arts te zien.

1.2. In zijn klachtbrief van 6 januari 2004 aan de politie schreef verzoeker dat hij vóór zijn insluiting heeft aangegeven dat hij viermaal daags medicijnen gebruikt. 's Middags kwam

er een GGD-arts die hem vertelde dat zijn medicijnen 's avonds zouden komen. Rond vijf uur tijdens het eten kreeg hij een zware astma-aanval en hierbij moest hij braken. Hij vroeg diverse malen om een arts, maar de politieambtenaren zeiden tegen hem dat hij wel een nacht zonder medicijnen kon. Voorts schreef verzoeker dat hij voortdurend benauwd is geweest en dat er uiteindelijk een bewaarder kwam die hem de mogelijkheid gaf om te luchten. De hele nacht en de volgende dag heeft hij het benauwd gehad, aldus verzoeker. Tijdens een telefoongesprek met een medewerker van het Bureau Nationale ombudsman op 11 augustus 2005 bevestigde verzoeker deze gang van zaken en deelde daarin ook nog mee dat hij pas op de tweede dag van zijn aanhouding, 30 december 2003, 's avonds rond zeven uur voor de eerste maal zijn medicijnen had gehad.

2. Op 29 december 2003 werd verzoeker rond zeven uur 's ochtends buiten heterdaad aangehouden op verdenking van stalking/belaging van zijn ex-echtgenote. Uit de arrestantenmodule blijkt dat verzoeker heeft meegedeeld dat hij longemfyseem heeft en dat hij allergisch is voor diverse dingen. Vermeld staat dat hij voor zijn ziekte drie soorten medicijnen gebruikt. De medicijnen die de eerste arts hem voorschreef bleken niet op voorraad te zijn bij de apotheek. De apotheek kon deze medicijnen op 30 december 2003 om 18.00 uur bezorgen. Verzoeker gaf toen toestemming om de medicijnen bij hem thuis op te halen.

Vervolgens nam de arrestantenbewaarder contact op met een andere GGD-arts, welke meedeelde dat verzoeker best een dag zonder medicijnen kon. De politieambtenaren besloten hierop om verzoekers medicijnen niet meer bij hem thuis op te halen. Op 30 december 2003 kreeg verzoeker om 18.55 uur zijn medicijnen en op 31 december 2003 om 6.30 uur, aldus blijkt uit de arrestantenmodule.

3. De korpsbeheerder bevestigde in zijn reactie op de klacht de gang van zaken zoals aangegeven in de arrestantenmodule hierboven. In zijn brief van 28 juni 2005 verklaarde de korpsbeheerder de klacht van verzoeker op dit punt niet gegrond.

4. Op 25 augustus 2005 verklaarde betrokken politieambtenaar R. tegenover een medewerkster van het Bureau Nationale ombudsman dat een GGD-arts na de insluiting van verzoeker medicijnen heeft voorgeschreven. Hij was daar niet bij. Toen bleek dat de medicijnen niet voorradig waren bij de apotheek is er telefonisch contact opgenomen met de GGD. Omdat de eerste arts geen dienst meer had, sprak de politie met een andere arts. Deze zei dat verzoeker best een dag zonder medicijnen kon. R. wist niet meer zeker of hijzelf 's middags telefonisch contact heeft opgenomen met de GGD-arts. Ook kon hij zich niet meer herinneren of verzoeker een astma-aanval had gehad in de cel, bloed had opgehoest of om een arts had gevraagd.

5.1. De overige politieambtenaren die dienst hadden toen verzoeker in verzekering was gesteld, kunnen zich niet herinneren of verzoeker heeft gevraagd om een arts, of dat verzoeker last heeft had van benauwdheid en bloed heeft opgehoest. Betrokken

ambtenaar B. gaf telefonisch aan dat zij verzoeker op 31 december 2003 's ochtends zijn medicijnen heeft verstrekt. Volgens haar zou er direct een consultformulier zijn opgemaakt als verzoeker had verzocht om een arts.

5.2. Navraag bij arrestantenzorg of er een consultformulier was opgemaakt wees uit dat dit niet is gebeurd.

Beoordeling ten aanzien van het verstrekken van de medicijnen

6. Het vereiste van correcte bejegening houdt onder meer in dat bestuursorganen burgers als mens respecteren en hen beleefd behandelen. Het vereiste van correcte bejegening brengt met zich mee dat de politie de omstandigheden moet creëren waarin de gezondheid en het welbevinden van ingeslotenen op onder meer het vlak van de medische zorg moet zijn gewaarborgd. In dit verband bepaalt artikel 32, eerste lid van de Ambtsinstructie voor de politie (zie Achtergrond, onder 1.), dat in het geval er aanwijzingen zijn dat een ingeslotene medische bijstand behoeft dan wel er bij deze persoon medicijnen zijn aangetroffen, de ambtenaar met een arts overlegt.

7. Deze bepaling is nader uitgewerkt in het Reglement arrestantenzorg van de politie Brabant Zuid-Oost (zie Achtergrond, onder 2.). Hierin is voorgeschreven dat overleg met een arts onder meer plaatsvindt in het geval een arrestant om medicijnen vraagt en/of in het geval een arrestant om een arts vraagt. Het Reglement geeft verder nog aan dat wanneer een arrestant aangeeft bepaalde medicijnen te gebruiken, in eerste instantie zal worden getracht deze medicijnen te laten bezorgen door familie c.q. bekenden van de arrestant. Indien dit niet mogelijk is zal worden getracht deze medicijnen te bestellen via de huisarts van de arrestant, waarna de medicijnen bij de apotheek worden opgehaald. Indien dit niet mogelijk is zal de dienstdoende arts in kennis worden gesteld. Indien deze arts medicijnen voorschrijft, zullen deze bij de apotheek worden besteld.

8. De Nationale ombudsman is van oordeel dat indien, zoals in dit geval, een arrestant om medicijnen vraagt, de politie zo spoedig mogelijk uitsluitel dient te verkrijgen over de noodzaak van toediening van deze medicijnen. Dit kan alleen door het raadplegen van een arts. Immers, de politie is niet gekwalificeerd om zelfstandig te oordelen over de noodzaak van toediening van medicijnen. Het mag niet zo zijn dat de politie aan de arrestant de voor hem bestemde medicijnen niet of pas op een veel later tijdstip uitreikt. Ook dient te worden voorkomen dat de arrestant niet de juiste (hoeveelheid) medicijnen krijgt toegediend.

9. Bij patiënten met longemfyseem is het weefsel van de longen blijvend beschadigd, waardoor het ademen moeilijk gaat. Om het ademen te vergemakkelijken gebruiken deze patiënten regelmatig medicijnen.

10. Vast is komen te staan dat de politie snel een arts bij verzoeker heeft laten komen die medicijnen heeft voorgeschreven. Omdat de apotheek deze medicijnen niet op voorraad

had, gaf verzoeker de politieambtenaren toestemming om de medicijnen bij hem thuis op te halen. Vervolgens nam de politie telefonisch contact op met een andere arts, welke aangaf dat verzoeker best een dag zonder zijn medicijnen kon. Alhoewel politieambtenaar R. zich dit niet kon herinneren, blijkt uit de gegevens in de arrestantenmodule dat R. telefonisch contact heeft opgenomen met de GGD. Na het gesprek met de tweede arts, besloten de politieambtenaren om verzoeker pas de volgende dag zijn medicijnen te geven, nadat deze waren gearriveerd bij de apotheek.

11. Alhoewel de politieambtenaren niet hebben bevestigd dat verzoeker het de eerste dag en nacht van zijn insluiting voortdurend benauwd heeft gehad en bloed heeft opgehoest, kan de Nationale ombudsman zich goed voorstellen dat het verblijf in een cel stressgevoelens met zich meebrengt. Wanneer een persoon die regelmatig last heeft van benauwdheid in een stressvolle situatie terechtkomt, kan dit aanleiding zijn voor een aanval van benauwdheid. De Nationale ombudsman is dan ook van oordeel dat het in de rede had gelegen dat de politie de medicijnen bij verzoeker thuis had opgehaald en niet was afgegaan op het advies van een GGD-arts die verzoeker niet had gezien. Ook had volgens de voorschriften in het Reglement contact dienen te worden opgenomen met de huisarts van de arrestant wanneer familie of vrienden van de arrestant de benodigde medicijnen niet kunnen brengen. Omdat de huisarts de ziektegeschiedenis van verzoeker kent, had deze een betere inschatting kunnen maken van de noodzaak voor verzoeker om zijn medicijnen te krijgen. Door dit na te laten heeft de politie in strijd gehandeld met het vereiste van correcte bejegening.

De onderzochte gedraging is op dit punt niet behoorlijk.

Beoordeling ten aanzien van het raadplegen van een arts

12. Zoals gesteld onder II.10. hierboven, staat vast dat de politie verzoeker door een arts heeft laten onderzoeken op 29 december 2003. Deze arts heeft medicijnen voorgeschreven, die echter niet direct verkrijgbaar waren bij de apotheek. Betrokken ambtenaar R. heeft toen opnieuw een arts gebeld.

13. Alhoewel de Nationale ombudsman onder II.11 aangaf het aannemelijk te achten dat verzoeker op 29 december 2003 last had van benauwdheid, lopen de lezingen uiteen ten aanzien van de verzoeken tijdens de avond en de nacht om een arts te zien. Niet is gebleken van feiten of omstandigheden op grond waarvan aan de ene lezing meer betekenis moet worden gehecht dan aan de andere.

De Nationale ombudsman onthoudt zich op dit punt van een oordeel.

III. Ten aanzien van het ten onrechte aannemen dat jegens verzoeker een straatverbod gold

Bevindingen

1. Verzoeker klaagt erover dat de politie bij zijn aanhouding op 29 december 2003 ten onrechte heeft aangenomen dat er jegens hem een straatverbod gold.
2. Verzoeker is op 29 december 2003 om 6.55 uur aangehouden op verdenking van stalking/belaging. De officier van justitie te 's-Hertogenbosch heeft op 23 december 2003 toestemming gegeven om verzoeker op 29 december buiten heterdaad aan te houden.
3. De korpsbeheerder acht de klacht niet gegrond. Verzoeker was namelijk op 29 december 2003 aangehouden voor "stalken" en niet voor het overtreden van een straatverbod. Overigens sluit het al dan niet van kracht zijn van een straatverbod het strafbare feit van belaging niet uit, aldus de korpsbeheerder.
- 4.1. Uit de stukken die zich in het dossier bevinden, blijkt dat de Stichting Jeugdzorg Noord-Brabant op 27 november 2002 een schriftelijke aanwijzing op grond van artikel 1:258 Burgerlijk Wetboek (zie Achtergrond, onder 3.) heeft gegeven aan verzoeker, waarbij verzoeker is opgedragen zich niet op of in de omgeving van de school van zijn zoon op te houden op tijden dat zijn zoon daar verblijft. Verzoeker diende op 9 december 2002 een verzoek tot vervallenverklaring van deze aanwijzing in bij de rechtbank te 'sHertogenbosch. De rechtbank wees het verzoek van verzoeker af.
- 4.2. Gezinsvoogdijwerker Vel. van Bureau Jeugdzorg Noord-Brabant liet de Nationale ombudsman weten dat een schriftelijke aanwijzing zoals verzoeker die heeft gekregen, geldig blijft zolang deze niet wordt ingetrokken. De aanwijzingen aan verzoeker zijn nooit officieel ingetrokken. Een schriftelijke aanwijzing kan volgens Vel. alleen gegeven worden aan een ouder met gezag (zie ook Achtergrond, onder 3.). Op 8 juli 2004 heeft het gerechtshof het tweehoofdig gezag gewijzigd in eenhoofdig gezag ten gunste van de ex-echtgenote van verzoeker. Vanaf die datum was de aanwijzing niet meer geldig. Uit de stukken die Bureau Jeugdzorg aan de Nationale ombudsman zond, blijkt dat de schriftelijke aanwijzing van 27 november 2002 de enige aanwijzing is die aangeeft dat verzoeker zich niet meer op bepaalde plekken mag ophouden.
5. Verder is komen vast te staan dat verzoeker op 20 februari 2004 is veroordeeld door de rechtbank te 's-Hertogenbosch voor belaging (artikel 285b Sr, zie Achtergrond, onder 4.) van zijn ex-echtgenote in de periode van 18 november 2002 tot en met 22 december 2003. Verzoeker en de officier van justitie hebben hoger beroep ingesteld tegen de uitspraak van de rechter. Op 10 december 2004 veroordeelde het gerechtshof te 's-Hertogenbosch verzoeker tot een gevangenisstraf van drie maanden voorwaardelijk met een proeftijd van twee jaar en stelde hierbij als bijzondere voorwaarde dat verzoeker zich gedurende zijn proeftijd niet in de buurt van de school van zijn zoontje mag bevinden, tenzij hij een afspraak heeft met de school. Het vonnis van het gerechtshof is niet uitvoerbaar bij voorraad verklaard.

Verzoeker stelde cassatie in tegen het vonnis van het hof. De cassatieprocedure was tijdens het onderzoek van de Nationale ombudsman nog niet afgerond.

6. Tijdens een telefoongesprek dat een medewerkster van het Bureau Nationale ombudsman op 11 augustus 2005 met verzoeker voerde, gaf verzoeker aan dat de politieambtenaren bij zijn aanhouding op 29 december 2003 tegen hem hebben gezegd dat hij werd aangehouden vanwege het feit dat hem een straatverbod was opgelegd en voor ontvoering van zijn zoon.

Beoordeling

7. Uit het proces-verbaal van aanhouding en het proces-verbaal van inverzekeringstelling blijkt dat verzoeker is aangehouden op verdenking van stalking/belaging en niet voor overtreding van een straatverbod. Er gold namelijk op 29 december 2003 geen straatverbod. Er moet dus van worden uitgegaan dat de politie niet heeft aangenomen dat er een straatverbod gold. De klacht mist feitelijke grondslag.

IV. Ten aanzien van het verstrekken van mutaties aan de Raad voor de Kinderbescherming

Bevindingen

1. Verzoeker klaagt erover dat ambtenaren van het regionale politiekorps Brabant Zuid-Oost in juli 2003 mutaties aangaande zijn persoon, met een onjuiste inhoud, hebben verzonden naar de Raad voor de Kinderbescherming (verder: Raad). In deze mutaties staat onder meer genoemd dat verzoeker is verdacht van het plegen van seksueel misbruik met zijn zoon. Verzoeker stelt dat hij hierdoor wordt benadeeld ten aanzien van de omgang met zijn zoon.

2. Het afdelingshoofd van politie die in het kader van de interne klachtbehandeling een gesprek had gevoerd met verzoeker, schreef in zijn brief van 17 mei 2004 onder meer dat de politie op verzoek van de Raad in juli 2003 ten behoeve van een raadsonderzoek over de zoon van verzoeker relevante mutaties heeft toegezonden aan de Raad. Vermoedelijk was verzoeker via de Raad in het bezit is gekomen van deze mutaties, terwijl verzoeker volgens het Privacyreglement van de politie hierin alleen inzagerecht heeft.

Ook de Raad weet dat de informatie uit het bedrijfsprocessensysteem (BPS) van de politie niet de status heeft van een proces-verbaal. Om die reden kan het regionale politiekorps Brabant Zuid-Oost niet verantwoordelijk zijn voor de consequenties die de Raad mogelijk aan de stukken verbindt, zo schreef het afdelingshoofd.

Tijdens hun gesprek had hij verzoeker het systeem en gebruik van BPS uitgelegd en had hij kunnen verduidelijken dat de door verzoeker gewraakte meldingen/informatie voor de

politie geen aanleiding zijn geweest om strafrechtelijk tegen verzoeker op te treden, zodat de politie dus niet klakkeloos aanneemt wat door de ex-echtgenote of derden over verzoeker is verteld.

3. Alhoewel de korpsbeheerder in zijn reactie op de klacht in eerste instantie niet exact kon aanduiden welke mutaties naar de Raad voor de Kinderbescherming waren gestuurd, schreef hij later dat de politie op 16 juli 2003 aan de Raad informatie had verschaft. De mutaties zouden daarom in ieder geval dateren van voor die tijd. Ook gaf de korpsbeheerder in tweede instantie aan welke mutaties aan de Raad waren gezonden.

Ten aanzien van de aard van mutaties, liet hij de Nationale ombudsman weten dat een mutatie vastgelegde informatie is in het zogeheten BPS van de politie. Dat kunnen eigen constatering zijn, maar ook zaken die men al dan niet "via via" heeft vernomen. Waar het eigen constatering betreft mag men ervan uitgaan dat het een juiste voorstelling van zaken betreft. In bepaalde gevallen gebeurt het wel dat mutaties verwerkt worden in een ambtsedig opgemaakt proces-verbaal, zodat over de juistheid ervan geen enkele twijfel dient te bestaan, aldus de korpsbeheerder. Daar waar het informatie van derden betreft ligt het anders. Men legt de informatie slechts vast, doch voor de exacte juistheid daarvan kan men uiteraard niet instaan. Dit geldt bijvoorbeeld bij ambtsedig opgemaakte processen-verbaal van verhoor, waar men voor de inhoud van de afgelegde verklaring niet kan instaan, aldus de korpsbeheerder.

4. Omdat verzoeker in bezit was van de brief van de politie naar de Raad van 16 juli 2003, mét bijgevoegde mutaties, zond hij al deze stukken aan de Nationale ombudsman. Hij had ze van de Raad gekregen, zo gaf hij aan.

5. De mutaties die de korpsbeheerder vermeldde in zijn reactie zijn niet dezelfde als de mutaties die verzoeker aan de Nationale ombudsman doorstuurde. Een drietal mutaties van meldingen van de ex-echtgenote ontbreekt bij de opsomming van de korpsbeheerder.

Desgevraagd liet een medewerker van de politie op 28 september 2005 telefonisch weten dat de politie bij het vermelden van de mutaties aan de Nationale ombudsman heeft gezocht in het BPS op de naam van verzoeker. De drie door verzoeker overhandigde meldingen kwamen bij deze zoekopdracht niet naar voren, omdat deze of op de naam van de ex-echtgenote waren ingeboekt, of op de locatie. In het dossier is overigens geen kopie van de brief van 16 juli 2003 met mutaties gevoegd, aldus de medewerker van het regionale politiekorps Brabant Zuid-Oost.

Beoordeling

6.1. Behoudens bij of krachtens de wet te stellen beperkingen heeft een ieder recht op eerbiediging van zijn persoonlijke levenssfeer. Dit grondrecht, zoals neergelegd in de Grondwet en enkele verdragsbepalingen (zie Achtergrond, onder 7.), is in het geding

indien de politie privacygevoelige informatie verstrekt aan derden. Het verstrekken van gegevens mag slechts plaatsvinden wanneer dit bij of krachtens wet uitdrukkelijk is bepaald.

6.2. In de Wet politieregisters (Wpolr) en het Besluit Politieregisters (Bpolr) heeft de wetgever bepaald welke personen en instanties - onder bepaalde voorwaarden - toegang hebben tot de zogenaamde Wpolr-gegevens. De Wpolr kent een gesloten systeem van verstrekking van gegevens aan bepaalde instanties of personen. Zo is in artikel 16, lid 1 onder c bepaald dat op verzoek gegevens kunnen worden verstrekt aan ambtenaren van de kindbescherming, voor zover zij die informatie nodig hebben voor de goede uitoefening van hun taak. Deze bepaling is nader uitgewerkt in artikel 14 Bpolr (zie Achtergrond onder 7.), waarin drie voorwaarden zijn vermeld. De gegevens kunnen worden verstrekt voor zover de Raad die nodig heeft voor de strafrechtelijke uitvoering van zijn taak, of voor zijn bevoegdheden ter uitvoering van een ondertoezichtstelling van minderjarigen en de in het kader daarvan te treffen voorlopige voorzieningen en voor zover het gegevens betreft die uitsluitend zijn vastgelegd met het oog op de hulpverleningstaak van de politie.

7. Vaststaat dat het regionale politiekorps Brabant Zuid-Oost op verzoek van de Raad voor de Kinderbescherming op 16 juli 2003 enkele gegevens uit het BPS aan de Raad heeft verstrekt. De Raad had deze gegevens verzocht in verband met een door de rechter gelast raadsonderzoek inzake gezag over de zoon en een eventuele omgangsregeling voor verzoeker en zijn zoon. De politie heeft de Raad letterlijke teksten van diverse mutaties verstrekt. De mutaties behelzen onder meer meldingen en aangiftes van de ex-echtgenote van stalking door verzoeker en de stand van zaken omtrent de bezoeksregeling van het zoontje van verzoeker en zijn ex-echtgenote. Voorts komt in de diverse gegevens regelmatig naar voren dat de ex-echtgenote van verzoeker in 2001 aangifte heeft gedaan van incest, gepleegd door verzoeker met zijn zoon. Ook blijkt hieruit dat deze zaak is geseponneerd vanwege gebrek aan bewijs.

8. De Nationale ombudsman overweegt als volgt. Het feit dat er meldingen en een aangifte zijn gedaan van incest, is een objectief gegeven dat relevant is in een rapportage voor een orgaan als de Raad voor de Kinderbescherming. Met de weergave van die meldingen en daarmee samenhangende mutaties heeft de politie ook niet op enigerlei wijze de indruk gewekt dat de strafbare feiten daadwerkelijk hadden plaatsgevonden, zeker niet nu ook in de gegevens is opgenomen dat na onderzoek niet is gebleken van incest en de zaak is geseponneerd. Wanneer de politie meldingen zoals de onderhavige ontvangt en noteert, staat daarmee niet vast dat de inhoud van de melding juist en volledig is. Indien de vastgelegde informatie niet (geheel) juist is, kan dat de politie niet worden verweten. Uiteraard dient de politie geen informatie vast te leggen waarvan het direct duidelijk is dat deze niet op waarheid berust.

De Nationale ombudsman is van oordeel dat, nu er in de Wet politieregisters een wettelijke basis bestaat voor de politie om de gevraagde gegevens aan de Raad te verstrekken, de politie niet kan worden verweten hiermee een inbreuk te hebben gepleegd op de persoonlijke levenssfeer van verzoeker. Terzijde kan hier bovendien worden opgemerkt dat de Raad een eigen taak en bevoegdheid heeft en bij het opstellen van de rapportages niet alleen zal afgaan op mutaties en gegevens die de politie heeft verstrekt

De onderzochte gedraging is op dit punt behoorlijk.

Conclusie

De klacht over de onderzochte gedraging van het regionale politiekorps Brabant Zuid-Oost, is

niet gegrond ten aanzien van:

het ten onrechte aannemen dat jegens verzoeker een straatverbod gold;

het verstrekken van mutaties door de politie aan de Raad voor de Kinderbescherming;

gegrond ten aanzien van:

het niet opnemen van de aangifte van verzoeker, wegens schending van het vereiste van fair play;

het niet direct verstrekken van medicijnen aan verzoeker, wegens schending van het vereiste van correcte bejegening.

Ten aanzien van het raadplegen van een arts onthoudt de Nationale ombudsman zich van een oordeel.

Onderzoek

Op 2 augustus 2004 ontving de Nationale ombudsman een verzoekschrift van de heer T. te B., met een klacht over een gedraging van het regionale politiekorps Brabant Zuid-Oost. Naar deze gedraging, die wordt aangemerkt als een gedraging van de beheerder van het regionale politiekorps Brabant Zuid-Oost, werd een onderzoek ingesteld.

In het kader van het onderzoek werd de beheerder van het regionale politiekorps Brabant Zuid-Oost verzocht op de klacht te reageren en een afschrift toe te sturen van de stukken die op de klacht betrekking hebben. Daarnaast werd twee betrokken politieambtenaren de gelegenheid geboden om commentaar op de klacht te geven. Deze maakten van deze gelegenheid geen gebruik. In verband met zijn verantwoordelijkheid voor justitieel politieoptreden werd ook de hoofdofficier van justitie te 's-Hertogenbosch over de klacht

geïnformeerd en in de gelegenheid gesteld zijn zienswijze kenbaar te maken, voor zover daarvoor naar zijn oordeel reden was. De hoofdofficier van justitie maakte van deze gelegenheid geen gebruik. Tijdens het onderzoek kregen de korpsbeheerder en verzoeker de gelegenheid op de door ieder van hen verstrekte inlichtingen te reageren. Vervolgens werd verzoeker in de gelegenheid gesteld op de verstrekte inlichtingen te reageren. Tevens werd de korpsbeheerder een aantal specifieke vragen gesteld en werd politieambtenaar R. telefonisch gehoord.

Het resultaat van het onderzoek werd als verslag van bevindingen gestuurd aan betrokkenen. De korpsbeheerder en de betrokken ambtenaar deelden mee zich met de inhoud van het verslag te kunnen verenigen. De reactie van verzoeker gaf geen aanleiding het verslag aan te vullen.

Informatieoverzicht

De bevindingen van het onderzoek zijn gebaseerd op de volgende informatie:

Diverse mutaties en processen-verbaal van het regionale politiekorps Brabant Noord en het regionale politiekorps Brabant Zuid-Oost van september 1999 tot en met december 2004. Hieronder bevinden zich onder meer de processen-verbaal van aanhouding, inverzekeringstelling en verhoor van verzoeker van 29, 30 en 31 december 2003.

Brief van verzoeker aan het regionale politiekorps Brabant Zuid-Oost van 12 december 2003, waarin hij schrijft dat hij aangifte wil doen.

Klachtbrief van verzoeker aan het regionale politiekorps Brabant Zuid-Oost van 6 januari 2004.

Klachtafhandelingsbrief van het regionale politiekorps Brabant Zuid-Oost van 17 mei 2004.

Verzoekschrift van verzoeker aan de Nationale ombudsman van 2 augustus 2004 en aanvullende brief hierop van 26 augustus 2004.

Openingsbrieven van de Nationale ombudsman van 1 december 2004.

Standpunt van de korpsbeheerder van 3 februari 2005.

Brief van verzoeker aan de Nationale ombudsman van 17 mei 2005. Hierbij zijn ook enkele brieven van verzoeker aan het gerechtshof te 's-Hertogenbosch en aan de politie gevoegd. Tevens is hierbij gevoegd een afschrift van de brief van het regionale politiekorps Brabant Zuid-Oost aan de Raad voor de Kinderbescherming, met daarbij kopieën van de mutaties die de politie de Raad heeft doen toekomen.

Brief van verzoeker aan de Nationale ombudsman van 22 mei 2005. Hierbij zijn onder meer afschriften van het arrest van het gerechtshof 's-Hertogenbosch van 10 december

2004 en een vonnis in kort geding van de rechtbank te 's-Hertogenbosch ten aanzien van de omgang met verzoekers zoon.

Brieven van verzoeker aan de Nationale ombudsman van 4 en 16 juni 2005.

Nadere reactie van de korpsbeheerder van 28 juni 2005.

Telefoonnotitie van een telefoongesprek van verzoeker met een medewerkster van het Bureau Nationale ombudsman van 11 augustus 2005.

Brief van verzoeker van 8 augustus 2005 aan de Nationale ombudsman.

Brief van V. van Bureau Jeugdzorg Noord-Brabant van 26 augustus 2005 met informatie over de schriftelijke aanwijzingen die aan verzoeker zijn uitgevaardigd.

Brieven van verzoeker van 1 en 7 september 2005 aan de Nationale ombudsman.

Diverse telefoonnotities van telefoongesprekken van een medewerkster van het Bureau Nationale ombudsman met enkele betrokken politieambtenaren.

Telefonische verklaring van betrokken politieambtenaar R. van 25 augustus 2005.

Telefoonnotitie van het telefoongesprek van 28 september 2005 van een medewerkster van het Bureau Nationale ombudsman en een medewerker van het regionale politiekorps Brabant Zuid-Oost.

Bevindingen

Zie onder Beoordeling.

Achtergrond

1. Ambtsinstructie voor de politie, de koninklijke marechaussee en de buitengewoon opsporingsambtenaar

Artikel 32

"1. In het geval er aanwijzingen zijn dat een ingeslotene medische bijstand behoeft dan wel er bij deze persoon medicijnen zijn aangetroffen, overlegt de ambtenaar met de arts. De ambtenaar overlegt eveneens met de arts indien de ingeslotene zelf om medische bijstand of medicijnen vraagt.

2. In het geval de ingeslotene vraagt om medische bijstand van zijn eigen arts, stelt de ambtenaar die arts daarvan op de hoogte.

3. In het geval de ingeslotene te kennen geeft geen medische hulp te willen hebben, terwijl er aanwijzingen zijn dat medische bijstand gewenst is, waarschuwt de ambtenaar de arts en deelt hij deze de houding van de ingeslotene mee."

Artikel 33

"De ambtenaar mag aan de arts bij het onderzoek en de behandeling geen beperkingen opleggen. Hij volgt de aanwijzingen op die de arts over de zorg voor de gezondheid van de ingeslotene geeft en registreert de door de arts gegeven aanwijzingen."

Artikel 34

"1. De ambtenaar controleert de ingeslotene regelmatig met dien verstande dat:

- a. in het geval de arts is gewaarschuwd, de ingeslotene ten minste elk kwartier in de cel wordt gadegeslagen;
- b. in het geval medische hulp is verstrekt, de ingeslotene zo vaak wordt geobserveerd als de arts heeft voorgeschreven;
- c. in het geval geen medische hulp noodzakelijk wordt geacht, de ingeslotene eenmaal per twee uur wordt gadegeslagen.

2. In de gevallen, bedoeld in het eerste lid, onder a en b, observeert de ambtenaar in de cel en aan de persoon, waarbij hij vooral acht slaat op de mate waarin de ingeslotene wekbaar en aanspreekbaar is. Personen die in een toestand geraken waarin zij niet wekbaar of aanspreekbaar zijn, worden terstond per ambulance naar een ziekenhuis vervoerd.

3. De ambtenaar registreert de observaties, bedoeld in het eerste lid."

2. Reglement arrestantenzorg cellencomplex regionaal hoofdbureau van de politie Brabant Zuid-Oost van 23 mei 2000

"VI INSLUITING ARRESTANTEN

Voor het insluiten van geïntoxiceerde arrestanten, suïcidaal of geestelijk gestoorde arrestanten is naast de hieronder vermelde algemeen geldende regelgeving, nadere regelgeving van kracht.

Algemeen

De beslissing of een arrestant moet worden ingesloten berust bij de hulpofficier van justitie. De hulpofficier van justitie die een besluit tot insluiting heeft genomen, stelt de deskofficier van zijn besluit op de hoogte of laat dit doen door één van de ambtenaren die de zaak

behandelt. Middels een geautomatiseerd bericht in het BAM - systeem waarvoor de insluiting plaatsvindt en worden de voorgeschreven gegevens ingevoerd.

Van de ingeslotene kan met toestemming van een hulpofficier van justitie worden verlangd, dat deze zich ontkleedt wanneer de kleding een gevaar voor de veiligheid kan vormen. Indien de kleding van de ingeslotene naar het oordeel van een arts een gevaar voor de gezondheid kan vormen, kan van de ingeslotene worden verlangd, dat deze zich ontkleedt. In dergelijke gevallen wordt voor vervangende kleding gezorgd.

Twee arrestantenverzorgers halen de arrestant op om hem in te sluiten. Voordat de arrestant wordt ingesloten vindt de insluitingsfouillering plaats, door een arrestantenverzorger van hetzelfde geslacht als degene die aan het onderzoek wordt onderworpen. De arrestantenverzorger doet de insluitingsfouillering. Elke andere fouillering geschiedt door een politieambtenaar. De ambtenaar die het onderzoek tegen de arrestant heeft, is bij de insluitingsfouillering aanwezig om eventueel voorwerpen voor het onderzoek veilig te stellen, in beslag te nemen en een bewijs van ontvangst uit te reiken. Geld wordt in aanwezigheid van de arrestant geteld en het bedrag evenals de waardevolle goederen wordt op de insluitingslijst vermeld. De arrestant tekent voor (tijdelijke) afgifte op de insluitingslijst. Indien de arrestant weigert te tekenen, wordt de reden hiervan door de arrestantenverzorger op de insluitingslijst vermeld. Ingenomen eigendommen van de arrestant worden door de arrestantenverzorgers opgeborgen in de daarvoor bestemde kasten. Waardevolle voorwerpen zoals sieraden, paspoorten e.d. en geld deponeert de arrestantenverzorger in de daarvoor bestemde kluis.

Goederen met een persoonsgebonden karakter zoals een bril, trouwring e.d. mogen in het bezit van de ingeslotene worden gelaten, tenzij daartegen uit oogpunt van veiligheid bezwaar bestaat.

Het onderdeel Arrestantenzorg is voor alle ingenomen voorwerpen verantwoordelijk m.u.v. die voorwerpen welke in beslag genomen zijn.

(...)

X MEDISCHE VERZORGING

De aangewezen functionaris belast met het toezicht op de gezondheidstoestand van de ingeslotenen is de chef Arrestantenzorg. Is deze niet aanwezig dan ligt het toezicht bij de groepschef arrestantenzorg en bij diens afwezigheid bij de arrestantenverzorger.

Overleg vindt plaats met een arts indien:

- * niet op zijn of haar naam staande medicijnen worden aangetroffen bij de fouillering;
- * de arrestant om medicijnen vraagt;

* de arrestant om een dokter vraagt of indien er aandoeningen worden geconstateerd;

* er behoefte is aan medisch advies.

Voor niet spoedeisende zaken wordt tussen 16.00 uur en 17.00 uur spreekuur gehouden. Voor het wel of niet doorgaan hiervan neemt de dienstdoende arts vooraf contact op met de desk-officer. Wil de arrestant geen medische hulp en/of is hij niet gediend van eerste hulp van de politie, terwijl er toch aanwijzingen zijn, dat medische bijstand gewenst is, wordt een arts gewaarschuwd. Aan de arts wordt mededeling gedaan over de houding en toestand van de arrestant. Het is de verantwoordelijkheid van de arts om te bepalen wat er alsdan dient te gebeuren.

De arts wordt alle vrijheid gegeven om de ingeslotene ter plaatse te onderzoeken en te behandelen. Hiervoor is een compleet ingerichte onderzoekskamer beschikbaar.

De door de arts gegeven aanwijzingen worden vastgelegd in BAM. De aanwijzingen worden strikt opgevolgd door de arrestantenverzorger.

Bij verplaatsing van de arrestant naar een andere locatie, worden de aanwezige medicijnen, verslagleggingen en andere gegevens die betrekking hebben op de medische verzorging meegegeven, zodat verdere behandeling door een arts elders zonder problemen kan plaatsvinden. Indien een arrestant in vrijheid wordt gesteld of overgebracht wordt naar een huis van bewaring krijgt de arrestant alleen zijn medicijnen mee. De medicijnen die beschikbaar waren gesteld door de politie en op kosten van de politie zijn aangeschaft blijven achter bij het onderdeel de arrestantenzorg.

De arrestantenverzorger zal zelf zorgen, dat voorgeschreven medicijnen bij een apotheek worden besteld. Bestellen kan van maandag t/m vrijdag tussen 9.00 uur en 17.00 uur, waarna de medicijnen worden afgeleverd. In andere gevallen worden de medicijnen bij de apotheek opgehaald.

Indien een arrestant aangeeft bepaalde medicijnen te gebruiken zal in eerste instantie worden getracht deze medicijnen te laten bezorgen door familie c.q. bekenden van de arrestant. Indien dit niet mogelijk is zal getracht worden deze medicijnen te bestellen via de huisarts van de arrestant, waarna de medicijnen bij zijn apotheek worden opgehaald.

Indien dit niet mogelijk is zal de dienstdoende arts in kennis worden gesteld. Indien deze arts medicijnen voorschrijft, zullen deze medicijnen bij de apotheek worden besteld."

3. Burgerlijk wetboek

Artikel 258

- "1. De stichting, bedoeld in artikel 1, onder f, van de Wet op de jeugdzorg kan ter uitvoering van haar taak schriftelijk aanwijzingen geven betreffende de verzorging en opvoeding van de minderjarige.
2. De met het gezag belaste ouder en de minderjarige dienen deze aanwijzingen op te volgen.
3. Plaatsing van de minderjarige gedurende dag en nacht buiten het gezin geschiedt, behoudens in de gevallen dat de met het gezag belaste ouder daartoe zonder bezwaar van de stichting, bedoeld in artikel 1, onder f, van de Wet op de jeugdzorg overgaat, alleen krachtens artikel 261."

Artikel 259

- "1. Op verzoek van de met het gezag belaste ouder of de minderjarige van twaalf jaren of ouder kan de kinderrechter een aanwijzing geheel of gedeeltelijk vervallen verklaren. Het verzoek heeft geen schorsende kracht, tenzij de kinderrechter het tegendeel bepaalt.
2. Bij de indiening van het verzoek wordt de beslissing van de stichting, bedoeld in artikel 1, onder f, van de Wet op de jeugdzorg overgelegd.
3. De termijn voor het indienen van het verzoek bij de kinderrechter bedraagt twee weken en vangt aan met ingang van de dag na die waarop de beslissing is toegezonden of uitgereikt.
4. Ten aanzien van een na afloop van de termijn ingediend verzoek blijft niet-ontvankelijkverklaring op grond daarvan achterwege indien de verzoeker redelijkerwijs niet geoordeeld kan worden in verzuim te zijn geweest."

Artikel 260

- "1. De met het gezag belaste ouder en de minderjarige van twaalf jaren of ouder kunnen de stichting, bedoeld in artikel 1, onder f, van de Wet op de jeugdzorg verzoeken een aanwijzing wegens gewijzigde omstandigheden geheel of gedeeltelijk in te trekken.
2. De stichting, bedoeld in artikel 1, onder f, van de Wet op de jeugdzorg geeft een schriftelijke beslissing binnen twee weken na ontvangst van het verzoek.
3. Artikel 259 is van overeenkomstige toepassing.
4. Het niet of niet tijdig nemen van een beslissing door de stichting, bedoeld in artikel 1, onder f, van de Wet op de jeugdzorg wordt voor de toepassing van deze bepaling gelijkgesteld met afwijzing van het verzoek. De termijn voor het indienen van het verzoek bij de kinderrechter loopt in dat geval door zolang de stichting, bedoeld in artikel 1, onder f, van de Wet op de jeugdzorg niet heeft beslist en eindigt, indien de stichting, bedoeld in

artikel 1, onder f, van de Wet op de jeugdzorg alsnog beslist, twee weken daarna."

4. Wetboek van Strafrecht

Artikel 261

"1. Hij die opzettelijk iemands eer of goede naam aanrandt, door telastlegging van een bepaald feit, met het kennelijke doel om daaraan ruchtbaarheid te geven, wordt, als schuldig aan smaad, gestraft met gevangenisstraf van ten hoogste zes maanden of een geldboete van de derde categorie.

2. Indien dit geschiedt door middel van geschriften of afbeeldingen, verspreid, openlijk tentoongesteld of aangeslagen, of door geschriften waarvan de inhoud openlijk ten gehore wordt gebracht, wordt de dader, als schuldig aan smaadschrift, gestraft met gevangenisstraf van ten hoogste een jaar of geldboete van de derde categorie.

3. Noch smaad, noch smaadschrift bestaat voorzover de dader heeft gehandeld tot noodzakelijke verdediging, of te goede trouw heeft kunnen aannemen dat het te last gelegde waar was en dat het algemeen belang de telastlegging eiste."

Artikel 262, eerste lid

"Hij die het misdrijf van smaad of smaadschrift pleegt, wetende dat het te last gelegde feit in strijd met de waarheid is, wordt als schuldig aan laster, gestraft met gevangenisstraf van ten hoogste twee jaren of geldboete van de vierde categorie. (...)"

Artikel 266, eerste lid

"Elke opzettelijke belediging die niet het karakter van smaad of smaadschrift draagt, hetzij in het openbaar mondeling of bij geschrift of afbeelding, hetzij iemand, in zijn tegenwoordigheid mondeling of door feitelijkheden, hetzij door een toegezonden of aangeboden geschrift of afbeelding, aangedaan, wordt, als eenvoudige belediging, gestraft met gevangenisstraf van ten hoogste drie maanden of geldboete van de tweede categorie."

Artikel 271, eerste lid:

"Hij die een geschrift of afbeelding van beledigende of voor een overledene smadelijke inhoud verspreidt, openlijk tentoontstelt of aanslaat of, om verspreid, openlijk tentoongesteld of aangeslagen te worden, in voorraad heeft, wordt, indien hij weet of ernstige reden heeft om te vermoeden dat de inhoud van het geschrift of de afbeelding van zodanige aard is, gestraft met gevangenisstraf van ten hoogste drie maanden of geldboete van de tweede categorie."

Artikel 285b

"1. Hij, die wederrechtelijk stelselmatig opzettelijk inbreuk maakt op eens anders persoonlijke levenssfeer met het oogmerk die ander te dwingen iets te doen, niet te doen of te dulden dan wel vrees aan te jagen, wordt, als schuldig aan belaging, gestraft met een gevangenisstraf van ten hoogste drie jaren of een geldboete van de vierde categorie.

2. Vervolging vindt niet plaats dan op klacht van hem tegen wie het misdrijf is begaan."

5. Wetboek van Strafvordering

Artikel 161

"Ieder die kennis draagt van een begaan strafbaar feit is bevoegd daarvan aangifte of klachte te doen."

Artikel 164, eerste lid

"1. Bij strafbare feiten alleen op klachte vervolgbaar, geschiedt deze klachte mondeling of schriftelijk bij den bevoegden ambtenaar, hetzij door den tot de klachte gerechtigde persoon, hetzij door een ander, daartoe door hem van eene bijzondere schriftelijke volmacht voorzien. De klachte bestaat in eene aangifte met verzoek tot vervolging."

Artikel 165, eerste lid

"Tot het ontvangen der klachte is elke officier van justitie en elke hulpofficier van justitie bevoegd en verplicht."

6. Opnemen aangifte

Artikel 161 van het Wetboek van Strafvordering (Sv) geeft ieder die kennis draagt van een strafbaar feit de bevoegdheid daarvan aangifte te doen. Die bevoegdheid houdt een dienovereenkomstige aanspraak in, namelijk dat de aangifte wordt opgenomen. Zo bevat art. 163 Sv de verplichting voor opsporingsambtenaren om een aangifte van een strafbaar feit op te nemen.

Deze plicht tot het opnemen van de aangifte staat los van de vraag of aan die aangifte verder vervolg zal worden gegeven. Wanneer bij de politie aangifte wordt gedaan mag van haar worden verwacht dat zij deze aangifte opneemt op het moment dat deze wordt gedaan. Voor zover de feitelijke mogelijkheid daartoe op dat moment, objectief bezien, ontbreekt, dient degene die aangifte wenst te doen daartoe zo spoedig mogelijk alsnog de gelegenheid te krijgen.

Twijfel bij de betrokken politieambtenaar over de vraag of al dan niet sprake is van een strafbaar feit mag er niet aan in de weg staan dat hij gevolg geeft aan zijn wettelijke plicht tot het opnemen van een aangifte. In het geval van dergelijke twijfel dient hij het over te laten aan de officier van justitie om ter zake een standpunt te bepalen en dat kenbaar te

maken aan de persoon die aangifte deed. Voor betrokkene staat dan, in het geval van een besluit tot niet vervolging, de mogelijkheid open van beklag bij het gerechtshof, ingevolge art. 12 Sv.

Een uitzondering op het voorgaande kan alleen worden aangenomen in het geval dat al op voorhand, zonder enig verder onderzoek, en zonder de minste twijfel, kan worden vastgesteld dat de gedraging of gebeurtenis die ter kennis van de politie wordt gebracht niet is te kwalificeren als een strafbaar feit. Wanneer de politie die opvatting heeft, behoort zij in beginsel de ruimte te hebben om daarvan blijk te geven. Te allen tijde moet zij echter voorkomen dat in zo'n geval haar opvatting de inzet wordt van een discussie met de persoon die aangifte wenst te doen. Dat is ook in het belang van de geloofwaardigheid van de politie.

7. Persoonlijke levenssfeer

1. Artikel 10 Grondwet

"1. Ieder heeft, behoudens bij of krachtens de wet te stellen beperkingen, recht op eerbiediging van zijn persoonlijke levenssfeer.

2. De wet stelt regels ter bescherming van de persoonlijke levenssfeer in verband met het vastleggen en verstrekken van persoonsgegevens."

2. Artikel 2 Politiewet 1993

"De politie heeft tot taak in ondergeschiktheid aan het bevoegde gezag en in overeenstemming met de geldende rechtsregels te zorgen voor de daadwerkelijke handhaving van de rechtsorde en het verlenen van hulp aan hen die deze behoeven."

3.1. De Wet politieregisters (Wpolr) houdt regels in ter bescherming van de persoonlijke levenssfeer in verband met politieregisters. De Wet politieregisters kent voor de regeling van het verstrekken van gegevens uit een politieregister een gesloten systeem. Slechts in bepaalde in deze wet genoemde gevallen mogen gegevens uit een politieregister worden verstrekt. Zo bepaalt artikel 16, eerste lid onder c van deze wet dat aan bepaalde ambtenaren van de kindbescherming, op hun verzoek, antecedenten worden verstrekt, voor zover zij deze behoeven voor de uitoefening van hun taak.

3.2. Artikel 16, lid 1 onder c Wpolr luidt als volgt:

"1. Uit een politieregister worden op hun verzoek antecedenten verstrekt aan:

c. bij algemene maatregel van bestuur aan te wijzen reclasseringswerkers en ambtenaren van de kindbescherming, voor zover zij deze behoeven voor de uitoefening van hun taak. "

3.3. Artikel 14, lid 1 onder t Besluit politieregisters luidt als volgt:

"1. Gegevens worden desgevraagd uit een politieregister verstrekt, voorzover zij deze behoeven voor een goede uitvoering van hun taak, aan:

t. de raad voor de kindbescherming voor zover het de strafrechtelijke uitoefening van zijn taak betreft, alsmede zijn bevoegdheden ter uitvoering van de ondertoezichtstelling van minderjarigen bedoeld in de artikelen 254 en volgende van Boek I van het Burgerlijk Wetboek en de in het kader daarvan te treffen voorlopige voorzieningen en voor zover het gegevens betreft die uitsluitend zijn vastgelegd met het oog op de hulpverleningstaak van de politie."